

TRUPUL MURITOR
ȘI LUMINA SPIRITULUI

60 de parabole și povestiri

OSHO

Traducere din limba engleză de
CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU

București
2019

Earthen Lamps. 60 Parables and Anecdotes to Light Up Your Heart
Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 1966, 2013 OSHO International Foundation, Elveția,
www.osho.com/copyrights

2017 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Materialul de față este selectat dintr-o serie de povestiri și parabole ale lui Osho. Publicat pentru prima dată în Hindi ca *Mitti Ke Diye*. Textul face parte din arhiva completă care poate fi găsită în cadrul bibliotecii Online Osho pe www.osho.com/library.

OSHO®

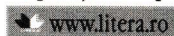
OSHO este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Trupul muritor și lumina spiritului
60 de parabole și povestiri

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2017, 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Copertă: Flori Zahiu
Corector: Cătălina Călinescu
Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OSHO

Trupul muritor și lumina spiritului. 60 de parabole și povestiri/
Osho; trad.: Carmen Ștefania Neacșu. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3452-8

I. Neacșu, Carmen Ștefania (trad.)

294.5

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Cuprins

Introducere (Osho)	7
Prefață	9
60 de parabole și povestiri	11
Pentru informații suplimentare	251
Despre autor	252
Despre Stațiunea de Meditație Osho	254

Prefață

O parabolă este un mod de a spune lucruri indirect. Adevărul nu poate fi exprimat în mod direct. Ar fi ceva prea violent, prea agresiv, prea masculin. Adevărul poate fi rostit numai într-un fel foarte indirect. Se pot face aluzii la el, se pot da indicii. Nimeni nu te poate convinge de adevăr: cineva te poate doar conduce indirect spre el.

Iar maestrul nu e unul care să te convingă de adevăr, ci unul care să te seducă spre calea către adevăr. Parabolele sunt foarte seducătoare. Chiar și aceia care nu erau în căutarea unui adevăr ar putea fi izbiți deodată de o parabolă: ceva ar putea să li se dezvăluie deodată.

Oamenilor le plac poveștile. Iar poveștile au o tendință de a rămâne agățate de conștiința ta. E greu să le uiți; e foarte ușor să îți aduci aminte de ele. Ele au un fel de a ajunge la miezul cel mai adânc al ființei tale.

Osho
The Perfect Master, Vol. 1

60 de parabole și povestiri

1

Muzica mării

Am auzit o poveste:

Acum mii de ani, un oraș care avea multe temple închinat zeilor a fost acoperit de apele mării.

Clopotele acelor temple acoperite de ape încă mai bat. Poate că valurile uriașe le fac să sune, sau poate că sună pentru că peștii le lovesc când înoată înapoi și înapoi. Dar, oricare ar fi motivul, clopotele mai bat încă și astăzi, și, încă și astăzi, muzica lor încântătoare se poate auzi de la țărm.

Am vrut și eu să aud muzica aceasta, așa că am pornit în căutarea aceluia țărm. După mai mulți ani în care am cutreierat, l-am găsit în cele din urmă. Dar tot ce auzeam era vuietul mării. Sunetul valurilor care se spărgeau de stânci răsună iar și iar în locul acela singuratic, dar nu se auzea nici o muzică și nici nu sunau clopotele templului. Am continuat să ascult atent, dar pe țărm nu se auzea nimic în afară de sunetul valurilor care se spărgeau.

Chiar și așa am așteptat mai departe acolo. De fapt, uitasem drumul înapoi și acum țărmul acela neștiut,

singuratic părea menit să fie martorul sfârșitului vieții mele. Și, treptat, până și gândul de a asculta clopotele a dispărut. M-am stabilit pe țărmul acela.

Apoi, într-o noapte, am auzit deodată sunând clopotele acelor temple scufundate, iar muzica lor încântătoare a început să-mi umple viața de bucurie.

Auzind muzica, m-am trezit din somn, iar de atunci n-am mai putut să adorm la loc. Acum cineva e în permanență treaz înăuntrul meu, somnul a dispărut pentru totdeauna, iar viața mea s-a umplut cu lumină pentru că acolo unde nu e somn, nu e întuneric.

Și sunt fericit. De fapt, am devenit întruchiparea fericirii, căci cum ar putea tristețea să existe atunci când se aude muzica din templul lui Dumnezeu?

Vreți și voi să vă duceți la țărmul acela? Vreți și voi să auziți muzica acelor temple de sub ape? Atunci să pornim, să călătorim în noi înșine. Inima e marea, iar în adâncul ei se găsește orașul cu templele scufundate.

Dar numai aceia care sunt, în toate privințele, calmi și vigilenți vor putea să audă muzica acelor temple. Cum ar putea muzica aceasta să se audă prin vuietul atâtor conflicte ale gândurilor și dorințelor? Până și dorința de a auzi această muzică devine un obstacol în calea descoperirii ei.

2

Viața e așa cum o facem noi

Într-o noapte întunecată, mă uitam la stelele de pe cer. Întregul oraș dormea, iar eu simțeam o mare compasiune față de acele suflete adormite: după truda zilei, acei bieți oameni visau pesemne la împlinirea dorințelor lor neîmplinite. În vise trăiau și în vise dormeau. Nu vedeau nici soarele, nici luna, nici stelele. De fapt, ochii care văd vise nu pot vedea ceea ce se află cu adevărat în fața lor. E un lucru absolut esențial ca praful viselor să dispară înainte ca adevărul să poată fi văzut.

Pe măsură ce întunericul nopții se adâncea, numărul stelelor de pe cer se înmulțea. Treptat, tot cerul se umpluse de lumina lor sclipitoare. Și nu numai cerul – ci și eu mă umplusem cu frumusețea lor tăcută.

Nu se umple oare cerul sufletului cu stele atunci când le vede pe cer? Adevărul e că omul se umple cu ceea ce vede. Cel care vede micime se umple cu micime; cel care

vede măreție se umple cu măreția aceea. Ochii sunt porțile către sufletul nostru.

Stând lângă un pom, eram pierdut în măreția cerului când, din spatele meu, cineva și-a pus pe umărul meu mâna rece, moartă. Auzeam și sunetul pașilor săi; nu erau sunetele unei ființe vii, iar mâna lui era atât de lipsită de viață încât chiar și în întuneric am putut să înțeleg îndată gândurile din spatele ochilor lui. Contactul acesta cu corpul lui adusesese chiar și vântul minții lui până la mine. Omul acela trăia, era tânăr, dar viața îl părăsise cu multă vreme în urmă, iar tinerețea poate că nu venise niciodată la el.

Ne-am așezat amândoi sub stele. I-am luat mâinile lipsite de viață în mâinile mele, pentru ca ele să se încălzească puțin mai mult, iar căldura vieții mele să poată curge într-ale sale. Era singur, dar poate că iubirea l-ar fi putut readuce la viață.

Fără nici o îndoială, nu era momentul să vorbim, așa că am rămas tăcut. Uneori inima găsește apropiere în tăcere, iar rănila pe care cuvintele nu le pot umple se vindecă – tăcerea le poate vindeca și pe ele. Cuvintele și sunetele deranjează și sunt un obstacol în calea înțelegerii muzicii întregi.

Noaptea era plină de pace și de tăcere. Muzica tăcută a pus stăpânire pe amândoi. El nu-mi mai era nefamiliar; mă aflam acolo, în el. Apoi neclintirea lui ca de stâncă a luat sfârșit, iar lacrimile lui mi-au spus că se topea. Plângea, tot trupul îi tremura. Curenții a ceea ce plângea în el îi atingeau fiecare mușchi al corpului. A plâns, a

plâns mult, și apoi a zis: „Aș vrea să mor. Sunt extrem de sărac și de dezamăgit. Nu am absolut nimic”.

Am rămas tăcut o vreme și apoi i-am spus încet că îmi aduc aminte de o poveste...

Un tânăr i-a spus unui mistic: „Existența mi-a luat totul. Nu mi-a mai rămas decât să mor”.

L-am întrebat dacă nu cumva era el unul și același cu acel tânăr.

Misticul i-a spus tânărului: „Văd o mare comoară ascunsă în tine. Ești dispus s-o vinzi? Dacă o vinzi, vei câștiga totul, iar existența nu va mai căpăta astfel o reputație proastă”.

Din nou l-am întrebat dacă nu cumva era chiar el tânărul respectiv. Nu puteam fi sigur în privința asta, însă eu eram chiar misticul acela, și aveam impresia că povestea se repeta.

Tânărul din poveste s-a mirat.

Și poate că tânărul cu care vorbeam începea și el să se mire.

A zis: „Comoară? Eu n-am nici măcar un bănuț în buzunar”.

Atunci misticul a început să râdă și a zis: „Vino. Să mergem la rege. Regele e foarte deștept. El știe mereu cum să detecteze comorile ascunse. Cu siguranță îți va cumpăra comoara. În trecut i-am dus mulți vânzători de comori ascunse”.

Tânărul nu putea înțelege. Pentru el, tot ce spunea misticul era o enigmă. Cu toate astea, a pornit împreună cu el către palatul regelui.

Pe drum, misticul i-a zis: „Câteva lucruri ar trebui stabilite dinainte, ca să nu avem certuri în fața regelui. Regele acesta nu refuză nimic dacă îi place, oricare ar fi costul. Așa că e important să știi dacă ești gata să vinzi aceste lucruri sau nu“.

Tânărul a întrebat: „Ce comori? Ce lucruri?“

Misticul a zis: „De exemplu, ochii tăi. Cât vei cere în schimbul lor? Îți pot obține până la cincizeci de mii de rupii de la rege. E destul? Sau inima, sau mintea ta? Pentru ele poți obține până la o sută de mii de rupii fiecare“.

Tânărul a fost surprins; avea impresia că misticul nu era în toate mințile. L-a întrebat: „Ai înnebunit? Ochii? Inima? Mintea? Despre ce tot vorbești acolo? Nu le vând pentru nimic în lume. Și nu numai eu – nimeni nu le poate vinde“.

Misticul a început să râdă și a zis: „Eu am înnebunit, sau tu? Când ai atâtea lucruri de preț, care nu se pot vinde nici pentru sute de mii de rupii, de ce pretinzi că ești sărac? Folosește-le. Tezaurul care nu e folosit e gol chiar și când e plin, iar tezaurul care e folosit e plin chiar și când e gol. Existența ne dă comori, comori imense, dar trebuie să cauți și să sapi după ele tu însuși. Nu există bogăție mai mare decât viața însăși, iar cel care nu poate vedea bogăția nici măcar în asta, nu va putea s-o găsească nicăieri“.

Era trecut de miezul nopții. M-am ridicat și i-am zis tânărului: „Du-te acum la culcare, iar mâine trezește-te un om cu totul diferit. Viața e așa cum o facem noi să fie. E creația noastră. Putem să facem din ea ceva mort sau putem să facem din ea ceva veșnic – după cum

alegem noi. Iar asta nu depinde de nimeni altcineva în afară de noi înșine. Iar moartea va urma de la sine; nu e nevoie s-o inviți“.

Invită viața. Invită iluminarea. Asta poți dobândi numai prin muncă grea, prin efort, prin determinare și sârguință constantă.

3

Renunță la renunțarea de sine

Un rege era foarte renumit. Vestea despre milostenia lui se dusesse până departe. Umiliința lui, jertfirea de sine, traiul său simplu și puritatea lui erau lăudate de toată lumea, iar rezultatul era că egoul lui nu cunoștea limite. Era cât se poate de departe de dumnezeire.

Cât de ușor e să te ridici în ochii oamenilor, dar cât de greu e să fii aproape de existență! Iar cel care dorește să se ridice în ochii oamenilor invariabil cade în ochii existenței, fiindcă pe dinăuntru e exact opusul a ceea ce se arată a fi pe dinafară. Din cauză că ochii fizici ai oamenilor nu pot pătrunde atât de adânc, omul poate cădea ușor pradă amăgirii de sine.

Însă propria vedere lăuntrică a unui om poate ajunge până în profunzime. În cele din urmă, imaginea pe care o creează el pentru ochii altora nu are nici o valoare. Ceea ce are valoare este imaginea care se derulează în fața propriilor săi ochi interiori. Aceeași imagine, goliciunea

lui totală e reflectată și în oglinda existenței. În cele din urmă, ceea ce vede un om din el însuși este de asemenea ceea ce stă în fața existenței.

Faima regelui a continuat să crească, dar sufletul lui se scufunda. Faima lui continua să se răspândească, în timp ce sufletul lui continua să se usuce. Ramurile i se întindeau până tot mai departe, dar rădăcinile îi deveneau tot mai plăpânde.

Regele avea un prieten. Acel prieten era Kubera, zeul bogăției în acele vremuri. Așa cum râurile și toți afluenții se întâlnesc în ocean, tot așa și râurile bogăției se întâlneau în cufărul lui cu bogății. Era cu totul diferit de prietenul lui, regele. N-ar fi lăsat să-i scape nici măcar un singur bănuț din cufăr în numele milosteniei. Avea o proastă reputație.

Regele și bogătașul au ajuns la vremea bătrâneții. Primul era plin de ego, celălalt era plin de căință. Mândria îi oferea primului prilej de desfătare, iar celuilalt, căința îi rodea sufletul. Pe măsură ce moartea se apropia, regele se ținea cu dinții de egoul lui. Egoul îi oferea ceva de care să se agațe în fața morții. Dar, în cele din urmă, căința bogătașului a dat naștere unei revoluții înăuntrul lui. Egoul lui nu mai avea cum să-i ofere sprijin. A fost necesar să renunțe la el.

Dar căința e cealaltă față a mândriei, așa că și ea e foarte greu de lăsat în urmă. Adeseori, căința răsturnată devine mândrie. Tocmai din acest motiv, căutătorii de plăceri devin sfinți, lacomii devin darnici, iar cei cruzi devin plini de milă. Dar în esență nu se produce nici o revoluție în sufletul lor.

Bogătașul acela s-a dus la un maestru. „Sunt tulburat“, i-a spus acestuia. „Sunt mistuit în suflet de un foc mare. Vreau să-mi găsesc pacea.“

Maestrul a întrebat: „N-ai reușit să-ți găsești pacea având atâtea bogății, atâta faimă, atâta putere?“

Bogătașul a răspuns: „Nu. Mi-am dat pe deplin seama că nu există pace în bogății.“

Atunci maestrul i-a zis: „Du-te și dă înapoi tot ce ai celor de la care ai luat. După aceea întoarce-te la mine. Întoarce-te la mine după ce ai devenit simplu și sărac.“

Bogatul a făcut întocmai. Când s-a întors la maestru, acesta l-a întrebat: „Și acum?“

El i-a zis: „Acum nu mai am alt sprijin în afară de tine.“

Dar maestrul acela era un maestru foarte ciudat; chiar nebun, am putea spune. L-a dat pe acel bogătaș afară din coliba lui și a închis ușa. Noaptea era neagră, iar în pădure nu era țipenie de om. În afară de coliba aceea, nu avea unde altundeva să-și găsească adăpost.

Bogătașul credea că se întorsese la maestru după ce făcuse ceva măreț, dar ce era primirea aceasta pe care i-o făcea maestrul?

Descoperise că acumularea de bogății era zadarnică, dar renunțarea la bogăție nu era cu nimic mai bună.

În noaptea aceea a dormit sub un copac, lipsit de orice sprijin. Acum nu mai avea nici un sprijin, nu mai avea prieteni și nu mai avea casă. Nu mai avea nici bogăție, nici putere, nici avuții, nici renunțare. Dar când s-a trezit dimineața a descoperit că era cufundat într-o pace care nu poate fi pusă în cuvinte. O minte lipsită de orice sprijin găsește fără dificultate sprijinul existenței.